

A The New York Times bestsellerszerzője

ALI HAZELWOOD

Utálom, hogy SZERETLEK

A szerelem képlete
szerzőjének
három novellája

Dream
válogatás

Mara, Sadie és Hannah elsősorban barátnők és főleg kutatók. Bár tudományterületük a világ más-más szegletébe szólítja őket, mindhárman egyetértenek az egyetemes igazsággal: az ellentétek vonzzák, a riválisok pedig tűzbe hozzák egymást...

Egy FEDÉL ALATT

Környezetmérnökként Mara mindent tud az ökoszisztémák érzékeny egyensúlyáról: egyensúlyra van hozzájuk szükség. És hogy senki ne nyúljon a termosztáthoz. És senki ne lopja el a másik kajáját. Valamint más szabályokra is, amikről Liamnek, a lakótársának és egyben alávaló, nagy olajcégnél dolgozó jogásznak fogalma sincs.

Két EMELET KÖZÖTT

Mérnökként logikusan gondolkodva Sadie tudja, hogy elvileg hidakat kellene építenie. Viszont a STEM tudományos világában dolgozó nőként azt is tudja, hogy a körülmények változhatnak, és amikor az ember órákra bent ragad egy parányi New York-i liftben azzal a férfival, aki összetörte a szívét, joga van porig égetni azt az izmos, szőke hidat.

FagyPONT ALATT

Ilan sok minden Hannah számára: gonosztevő, aki megpróbálta megvétózni az expedícióját, és tönkretenni a karrierjét; istenien szörnyű álmainak főszereplője... de hős sosem volt. Fagyos szíve azonban felolvad, amikor sebesülten és elhagyatottan fekszik az Északi-sark egyik távoli kutatóállomásán, és csak régi riválisa hajlandó elindulni a veszélyes mentőakcióra.

Ali Hazelwood

Ali vagyok, humoros és romantikus regényeket írok a STEM, illetve az egyetemek világában dolgozó nőkről. Imádom a macskákat meg a Nutellát, na és a copfokat. És most tanulok horgolni, úgyhogy láthatod, hihetetlenül elfoglalt csaj vagyok, szenvedélyes és izgalmas életet élek!

Tudj meg többet a könyvről:

www.alihazelwood.com

www.facebook.com/DreamValogatás

www.facebook.com/DreamKönyvek

„Összességében mindhárom novellát élvezetes volt olvasni, és külön örültem a bónuszfejezetnek, ami betekintést nyújt abba, mi lesz a három párral a boldog befejezés után. Mindegyik novella nagyon rövid, tempós és szórakoztató. Mivel mind ilyen rövidkék, klassz, hogy összefüggnek egymással, mert úgy érzem, ez segített előre vinni a cselekményt.”

The Nerd Daily

„Ebben a novellatrióban Ali Hazelwood sziporkázóan szórakoztató olvasnivalót alkotott. A perzselő STEMinista történetek három mérnökről, és egyben legjobb barátnőről szólnak: Maráról, Sadie-ről és Hannah-ról, valamint gyűlölt szerelmeikről. Imádnivalóan kockák, örültem forrós és sziporkázóan szellemesek! Mindegyiket szeretjük!”

Totally Booked

„Ali Hazelwood ismételen szexin és kacagtatóan elegyíti a tudományt a romantikával ebben a három novellában, ahol sistereg a kémia.”

Waterstones

„Ali Hazelwood, az idegtudós és TikTok sztár vicces és tüzes történeteiben frigyre lép a forró szexuális izzás és a tudomány, miközben a három szeretnivaló hősnő az ellenségeskedéstől eljut odáig, hogy fülig beleszeret az erős, morcos, de végső soron szerethető szakmai riválisába.”

Daily Mail

**Dream
válogatás**

ALI HAZELWOOD

Utálom, hogy
SZERETLEK

— részlet —

Dream
válogatás

Egy fedél
alatt

Hat hónappal korábban

Öszintén, az „olyan jól kijönnek, mintha égne a ház” a legfélrevezetőbb angol szólás. Hibás vezetékek? Szabálytalanul használt fűtőberendezés? Gyújtogatás gyanúja? A legkevésbé sem írja le azt, amikor két ember jól kijön egymással. Tudjátok, mit idéz fel bennem egy égő ház? Páncélöklöket. Lángszórókat. Szirénákat a távolban. Mert semmi sem nagyobb garancia egy háztűz kitörésére, mint amikor két ellenség forrasztólámpával esik a másik legértékesebb holmijainak. Robbanást akarunk előidézni? Azt nem éred el azzal, ha kedves vagy a lakótársadhoz. Ha viszont meggyújtasz egy gyufát a kézzel készített ágytakerőjén, ami petróleummal van átitatva...

– Kisasszony? – Az Uber-sofőr hátrafordul, büntudatosnak tűnik, amiért megszakítja a pre-apokaliptikus szóáradatomat. – Csak szólok... kábé öt percre vagyunk az úti céljától.

Bocsánatkérő „Köszönöm”-öt mosolygok, és újra a telefonomra pillantok. A két legjobb barátom arca az egész képernyőt betölti. Aztán a felső sarokban ott vagyok én: a szokásosnál gondterheltebben (jogosan), a szokásosnál sápadtabban (lehetséges ez egyáltalán?), a szokásosnál vörösebb hajjal (biztosan a filter miatt, ugye?).

– Ez tök jogos felvetés, Mara – mondja Sadie értetlen arccal –, és bátorítalak is, hogy nyújtsd be a... nagyon is jogos panaszaidat a szótár alkotóinak vagy bárkinek, aki felelős az ilyesmiért, de... én konkrétan csak azt kérdeztem, hogy milyen volt a temetés.

– Igen, Mara... hogy... ment... a temetés? – Hannah-nál szörnyű a kapcsolat, de ez nem újdonság.

Ez történik, azt hiszem, ha a legjobb barátnőidet a doktori iskolában ismered meg: az egyik pillanatban örülsz, mint majom a farkának, szorongatod a csillogó, vadiúj mérnöki diplomádat, és végigkuncogod az ötödik kör midori sour koktélodat. A következőben könnyek között vagy, mert mind külön utakon folytatjátok. A FaceTime annyira nélkülözhetetlenné válik, mint az oxigén. Zéró neonzöld koktél a láthatáron. Kissé zilált monológjaidat nem a közös lakásokat magányában mondod el, hanem egy Uber félig nyilvános hátsó ülésén, miközben úton vagy, hogy megejts egy nagyon, *nagyon* fura beszélgetést.

Látod, ezt utálok legjobban a felnőtt létben: valamikor el kell kezdenie az embernek. Sadie menő, ökológiailag fenntartható épületeket tervez New York Cityben. Hannah lefagyasztja a hátsóját valami északi-sarki kutatóállomáson, amit a NASA Norvégiában állított fel. Ami pedig engem illet...

Én itt vagyok. Washington D.C.-be költözöm, hogy elkezdjem álmaim munkáját: kutató leszek a Környezetvédelmi Ügynökségnél (EPA). Papíron úsznom kellene a boldogságban. De a papír *nagyon* gyorsan ég. Olyan gyorsan, mint az égő házak.

– Helena temetése... érdekes volt. – Hátradőlök az ülésen. – Azt hiszem, ez a jó oldala annak, ha tudod, hogy haldokolsz. Kicsit macerálhatod az embereket. Megmondhatod nekik, hogy ha nem a „Karma Chameleon” szól, mi-

közben leengedik a koporsódat, a szellemed nemzedékeken át kísérteni fogja az utódaikat.

– Én örülök, hogy az utolsó néhány napban veled lehettél – mondja Sadie.

Bánatosan mosolygok.

– Az utolsó pillanatig kiállhatatlan volt. Az utolsó sakkpartinkban csalt. Mintha különben nem vert volna meg.

– Hiányzik. Rettenetesen. Helena Harding, a PhD-témavezetőm – és az utóbbi nyolc évben mentorom –, a családom volt, úgy, ahogy a rideg, távolságtartó vérrokonaim sose akartak. De idős is volt, sok fájdalommal, és ahogy szerettem mondogatni, *alig várta, hogy nagyobb projektekkkel folytassa.*

– Annyira kedves volt tőle, hogy rád hagyta a D.C.-i házat! – jegyzi meg Hannah. Biztosan átköltözött egy jobb fjordhoz, mert tényleg hallom, amit mond. – Most történjen bármi, lesz egy helyed, ahol lakhatsz.

Ez igaz. Ez mind igaz, és borzasztóan hálás vagyok. Helena ajándéka olyan nagylelkű volt, mint amilyen váratlan, egyértelműen a legkedvesebb dolog, amit bárki valaha is tett értem. De a végrendeletet egy hete olvasták fel, és valamit még nem volt esélyem elmondani a barátnőimnek. – Ami azt illeti...

– Ajaj! – Két pár szemöldök ráncolódik. – Mi történt?

– Elég... bonyolult.

– *Imádom* a bonyolultat! – jelenti ki Sadie. – És drámai is? Hadd hozzak zsepit!

– Még nem tudom biztosan. – Megerősítésül veszek egy levegőt. – A ház, amit Helena rám hagyott, mint kiderült, nem igazán az övé volt.

– Tessék? – Sadie abbahagyja a zsepi-hadműveletet, hogy gondterhelten rám nézzen.

– Vagyis ő volt a tulajdonos. De csak kicsit. Csak... félig.

– És kié a másik fele? – Hannah-ban mindig lehet bízni, hogy rázoomol a probléma lényegére.

– Eredetileg Helena testvérée, aki meghalt és a gyerekeire hagyta. Aztán a legkisebb fiú kivásárolta a többieket, és most ő az egyedüli tulajdonos. Vagyis velem együtt. – A torkomat köszörülöm. – A neve Liam. Liam Harding. Ügyvéd, a harmincas évei elején jár. És jelenleg a házban él. Egyedül.

Sadie szeme elkerelkedik.

– A rohadt életbe! Helena tudta?

– Fogalmam sincs. Azt gondolná az ember, hogy igen, de a Hardingok nagyon furcsa család. – Vállat vonok. – Régi pénz. Rengeteg. Gondoljatok a Vanderbiltekre! A Kennedyekre! Egyáltalán mi jár a gazdagok fejében?

– Valószínűleg monoklik – válaszolja Hannah.

Bólintok.

– Vagy trópusi kertek.

– Kokain.

– Lovaspóló-tornák.

– Mandzsettagombok.

– Várjunk! – szakít félbe Sadie. – Liam Vanderbilt Kennedy Harding mit mondott erről a temetésen?

– Kitűnő kérdés. Nem volt ott.

– Nem ment el a *nagynénje temetésére*?

– Nem igazán tartja a kapcsolatot a családjával. Sok a dráma, gondolom. – Megkocogtatom az állam. – Talán kevésbé Vanderbiltek, és inkább Kardashianek?

– Azt mondod, hogy nem tudja, hogy tiéd a háza másik fele?

– Valaki megadta nekem a számát, és szóltam neki, hogy jövök. – Elhallgatok, aztán hozzáteszem: – Üzenetben. Még nem beszéltünk. – Újabb szünet. – És nem igazán... válaszolt.

– Nem tetszik ez nekem – mondja Sadie és Hannah egyszerre. Bármikor máskor nevetnék a kollektív tudatukon, de van még valami, amit nem mondtam el. Valami, ami még kevésbé fog tetszeni nekik.

– Egy érdekesség Liam Hardingről... Tudjátok, hogy Helena volt kábé a környezettudomány Oprah-ja? – Az alsó ajkamat harapdálom. – És mindig azzal poénkodott, hogy az egész családja liberális beállítottságú akadémikus, akik ki akarják szabadítani a világot a nagyvállalatok markából.

– Aha...

– Az unokaöccse az FGP Corp vállalati jogásza. – Már a szavak kimondásától is szájvízzel akarok gargarizálni. És fogselymeznék. A fogorvosom nagyon örülne.

– FGP Corp... a fosszilis üzemanyagosok? – Mély ránc jelenik meg Sadie homlokának közepén. – A nagy olajcég? A szupermajor?

– Aha.

– *Úristen!* Tudja, hogy környezettudós vagy?

– Hát, megadtam neki a nevemet. És a LinkedIn profilomtól csak egy guglizás választja el. Szerintetek a gazdag emberek használnak LinkedInt?

– Senki sem használja a LinkedInt, Mara. – Sadie a hátlántékát dörzsöli. – Uramatyám, ez nagyon gáz!

– Nem annyira gáz.

– Nem találkozhatasz vele egyedül.

– Megleszek.

– Ki fog nyírni. Ki fogod nyírni. Ki fogjátok nyírni egymást.

– Én... talán... – Lehunyom a szemem, és hátradőlök az ülésen. Hetvenkét órája próbálom lebeszélni magam a pánikolásról; vegyes eredménnyel. Most nem törhetek meg. – Higgyétek el, ő az utolsó ember, akivel közösen szeretnék egy házat. De Helena rám hagyta a felét, és nekem szükségem van rá... Vagy egymilliárdos a diákhitel-tarto-

zásom, és D.C. eszelősen drága. Talán ott maradhatok egy kicsit. Spórolhatok a lakbéren. Az költségvetésileg felelős döntés lenne, nem?

Sadie a kezébe temeti az arcát, miközben Hannah harciasan kijelenti:

– Mara, tíz perccel ezelőttig doktoranduszhallgató voltál. Alig léped túl a szegénységi küszöböt. *Ne* hagyd, hogy kirúgjon abból a házból!

– Talán nem is fogja zavarni! Igazából nagyon meglep, hogy ott lakik. Ne értsd félre, a ház szép, de... – Elakadok, és a képekre gondolok, amiket azokban az órákban láttam, amikor a Google Street View-n újra és újra végiggörgettem a képkockákat, miközben próbáltam felfogni, hogy Helena számára elég fontos voltam ahhoz, hogy *rám hagyjon egy házat*. Csodaszép ingatlan, az biztos. De inkább családi otthon. Nem ilyesmire számítanék egy nagymenő jogásztól, aki valószínűleg óránként megkeresi egy európai ország éves GDP-jét. – A nagymenő ügyvédek nem ötvenkilencedik emeleti luxuslakásokban élnek aranybidékkel és brandypincével, meg önmagukat ábrázoló szobrokkal? Amennyire én tudom, alig tölt időt a házban. Úgyhogy egyszerűen csak őszinte leszek vele. Elmagyarázom a helyzetemet. Biztos vagyok benne, hogy tudunk olyan megoldást találni, ami...

– Megjöttünk – közli a sofőr mosolyogva. Viszonzom, kissé erőtlenül.

– Ha fél órán belül nem írsz nekünk üzenetet – mondja Hannah halálkomoly hangon –, azt fogom feltételezni, hogy a nagy olajcéges Liam fogságban tart téged az alagsorában, és hívom a rendőrséget.

– Jaj, ne aggódj miatta! Emlékszel a kick-box órákra, amiket harmadévesként vettem? És arra, amikor az eperfesztiválon fenéken billentettem azt a fickót, aki megpróbálta ellopni a pitédet?

– Egy nyolc éves fiú volt, Mara. És *nem* billentted fené-
ken, hanem odaadtad neki a saját pitédet meg egy csókot
a homlokára. Üzenj fél órán belül, vagy hívom a zsarukat!

Dühösen nézek rá.

– Feltéve, hogy téged közben nem rabol ki egy jeges-
medve.

– Sadie New Yorkban van, és gyorshívón van nála
a D.C.-i rendőrség száma.

– Jaja – bólint Sadie. – Most állítom be.

Abban a pillanatban elkezdek idegeskedni, ahogy ki-
szálllok a kocsiból, és csak rosszabb lesz, minél tovább
vonszoló a bőröndömet a járdán; egy nehéz szorongás-
labdacs fészkeli be magát lassan a szegycsontom mögé.
Félúton megálllok, hogy mély lélegzetet vegyek. Hannah-t
és Sadie-t hibáztatom, akik túl sokat aggódnak, és úgy tű-
nik, fertőzőek. Nem lesz semmi bajom. Nem lesz itt semmi
gond. Liam Harding és én szép higgadtan elcsevegünk, és
megkeressük a lehető legjobb megoldást, ami kielégítő...

Körülnézek a kora őszi udvaron, és a gondolatmenetem
elakad.

Egyszerű ház. Nagy, de nincs semmiféle formára nyírt
sövény szarság, sem rokokó pavilon, sem ijesztő kerti tör-
pék. Csak egy szépen nyírt pázsit egy tájkertészeti sarokkal,
pár fa, amiket nem ismerek, és egy nagy faveranda, amit
kényelmesnek tűnő darabokkal bútoroztak be. A késő dél-
utáni napsütésben a vörös téglák meghitt, otthonos benyo-
mást kölcsönöznek a háznak. És úgy tűnik, a hely minden
négyzetcentijét sárga páfrányfenyő-levelek borítják.

Beszívom a fű, a fakéreg és a nap illatát, és amikor meg-
telik a tüdőm, halkán felnevetek. Annyira könnyen bele
tudnék szeretni ebbe a helybe. Lehetséges lenne, hogy már
meg is történt? Nálam ez a legelső szerelem első látásra?

Talán Helena ezért hagyta rám a házat, mert tudta,
hogy azonnal kötődnék hozzá. Vagy talán a tudat, hogy

azt akarta, hogy itt legyek, felkészített, hogy megnyissam előtte a szívemet. Bárhogy is van, nem számít; úgy érzem, ez a hely lehetne otthon, és Helena már megint a minden lében kanál önmaga, ezúttal a túlvilágról. Végére is folyton azt hajtogatta, hogy mennyire szeretné, hogy igazán tartozzak valahová. *„Tudod, Mara, látom rajtad, hogy magányos vagy”*, mondogatta, valahányszor beugrottam az irodájába. *„Honnan tudod egyáltalán?”* *„Mert akik nem magányosak, azok nem írnak fanfictionöket a Nagy Ő franchise-hoz szabadidejükben.”* *„Ez nem fanfiction. Inkább metakommentár az ismeretelméleti témákról, amik minden egyes részben előjönnek, és... a blogomat sokan olvassák!”* *„Figyelj, te fantasztikus fiatal nő vagy. És mindenki szereti a vörösöket. Miért nem randizol az egyik kockával a csoportodból? Ideális esetben azzal, akinek nincs komposztzsaga.”* *„Mert mindegyikük pöcs, és folyton azt kérdezzetik, hogy mikor lépek le, hogy háztartásból szerezzek diplomát?”* *„Mmm. Ez jó ok.”*

Talán Helena végre rájött, hogy veszett ügy abban eredménykedni, hogy én megállapodom *valaki* mellett, és úgy döntött, hogy az energiáit inkább arra fordítja, hogy letelepedjek *valahol*. Szinte látom magam előtt, ahogy elégedett banyaként kacarászik, és ettől milliószor jobban hiányzik.

Sokkal jobban érzem magam, a bőröndömet otthagynom a veranda mellett (senki nem fogja ellopni, így nem, tele elborult MARADJ HIGGADT, ÉS HASZNOSÍTS ÚJRA meg NEHÉZ JÓ BOLYGÓKAT TALÁLNI és BÍZZ BENNEM, KÖRNYEZETMÉRNÖK VAGYOK matricákkal). Egyik kezemmel végigszántok hosszú fürtjeimen, remélem, hogy nem túl kócosak (valószínűleg azok). Emlékeztetem magam, hogy valószínűtlen, hogy Liam Harding fenyegetést jelentene; csak egy gazdag, elkényeztetett, nagyra nőtt gyerek, aki-ben annyi a mélység, mint egy szörfdeszkában, és aki nem tud megfélemlíteni; aztán felemelem a karom, hogy csen-

gessek. Csakhogy az ajtó kitarul, mielőtt nekilátnék, és hirtelen ott állok...

Egy mellkas előtt.

Egy széles mellkas előtt, ami jól kirajzolódik az ing alatt. Meg egy nyakkendő alatt. És egy sötét öltönyzakó alatt.

A mellkas más testrészekhez kapcsolódik, de olyan széles, hogy egy pillanatig csak azt látom. Aztán sikerül elfordítanom a tekintetemet, és végre észreveszem a többit: az öltöny maradékát hosszú, izmos lábak töltik meg. A vállak és a karok mérföldekre nyúlnak. Szögletes áll és telt ajkak. Rövid, sötét haj, és alig egy árnyalattal sötétebb szempár.

Ami – jövök rá – rám szegeződik. Ugyanazzal a mohó, értetlen érdeklődéssel fürkészhet engem, amit én is átélek. Úgy tűnik, a férfi képtelen félrenézni, mintha valamilyen alapvető, mélyen fizikai szinten megbabonázták volna. Ami megkönnyebbülés, mert én sem tudok félrenézni. Nem akarok.

Szinte gyomorszájon vág, mennyire jóképűnek találom. Megzárul tőle az agyam, és elfelejtem, hogy egy idegen előtt állok. Hogy talán mondanom kellene valamit. Hogy a forróság, ami elönt, az talán illetlen.

Megköszöri a torkát, ugyanolyan zavartnak tűnik, mint ahogy én érzem magam.

Elmosolyodom.

– Helló! – köszönök kissé kifulladásra.

– Helló! – Pont ugyanúgy hangzik. Megnedvesíti az ajkát, mintha hirtelen kiszáradt volna a szája, és *hűha!* Jól áll neki. – Én... Segíthetek? – A hangja gyönyörű. Mély. Telt. Kicsit rekedt. Hozzá tudnék menni ehhez a hanghoz, el tudnék merülni ebben a hangban. Örökké hallgatnám, és le tudnék mondani minden más hangról. De talán először válaszolnom kéne a kérdésre.

– Te... izé... itt laksz?

– Azt hiszem – feleli, mintha túlságosan le lenne taglózva ahhoz, hogy emlékezzen. Amitől elnevetem magam.

– Szuper! Azért jöttem... – Miért is jöttem? Á, igen! – Én... Liamet keresem. Liam Hardingot. Tudod, hol találom?

– Én vagyok. Én vagyok ő. – Újra a torkát köszörüli. Elvörösödik? – Vagyis én vagyok Liam.

– Ó! – Ó, ne! Jaj, ne! Ne, ne! *Ne!* – Mara vagyok. Mara Floyd. A... Helena barátja. A ház miatt jöttem.

Liam viselkedése *azonnal* megváltozik.

Egy pillanatra lehunyja a szemét, mint amikor tragikus, leküzdhetetlen hírt kap az ember. Egy pillanatra úgy néz ki, mint akit elárultak, mintha valakitől értékes ajándékot kapott volna, amit kibontás után el is vettek tőle.

– Te vagy az. – Gyönyörű hangjában keserűség csendül.

Megfordul, és végigmasírozik a folyosón. Egy pillanatig tévovázom, azon tűnődöm, mit tegyek. Nem csukta be az ajtót, úgyhogy azt akarja, hogy kövessem. Ugye? Fogalmam sincs. Bárhogy is van, enyém a fél ház, úgyhogy valószínűleg nem követek el birtokháborítást. Vállat vonok, és utánasietek, próbálok lépést tartani a sokkal hosszabb lábával, a környezetből szinte semmit sem látok, míg el nem érünk a nappaliig.

Ami elképesztő. Ez a ház csupa nagy ablak és keményfa padló... Te jó ég, az egy *kandalló*? Mályvacukrot akarok sütni benne. Meg akarok pirítani egy egész malacot. Almával a szájában.

– Annyira örülök, hogy végre szemtől szembe beszélhetünk – mondom Liamnek kicsit levegő után kapkodva. Végre magamhoz térek abból... bármi is történt az ajtóban. A csuklómon lévő karkötőt birizgálom, nézem, ahogy felír valamit egy darab papírra. – Őszinte részvétem. A nagynénéd volt a kedvenc élő személyem az egész világon. Nem vagyok benne biztos, miért hagyta rám a házat, és tudom, hogy ez a közös tulajdon kicsit váratlan, de...

Elakadok, amikor összehajtja a papírt, és nekem adja. Olyan magas, hogy meg kell emelnem az állam, hogy a szemébe nézzek.

– Ez meg mi? – Nem várom meg a választ, kihajtogatom.

Egy számot írtak rá. Egy számot nullákkal. Sokkal. Zavartan felnézek.

– Mit jelentsen ez?

Állja a tekintetemet. Nyoma sincs a zavart, tétova embernek, aki pár perccel korábban fogadott. Liamnek ez a verziója ridegen jóképű és magabiztos.

– Pénz.

– Pénz?

Bólint.

– Nem értem.

– A fél házadért – mondja türelmetlenül, és hirtelen leesik: megpróbál kivásárolni.

Lenézek a papírra. Egész életemben nem volt ennyi pénzem... és nem is lesz. A környezetmérnökség? Úgy tűnik, nem jövedelmező karrier. És nem tudok sokat az ingatlanokról, de úgy tippelem, hogy ez az összeg *sokkal* nagyobb, mint a ház valódi értéke.

– Sajnálom! Azt hiszem, ez félreértés. Én nem fogok... Én nem... – Mély levegőt veszek. – Nem hiszem, hogy el akarom adni.

Liam kifejezéstelenül mered rám.

– Nem *hiszed*?

– *Nem*. Mármost nem akarom eladni.

Kurtán biccent egyet.

– Még mennyi?

– Tessék?

– Még mennyit akarsz?

– Nem, én... engem nem érdekel a ház eladása – ismétlem. – Egyszerűen nem tehetem. Helena...

– A duplája elég?

– A *duplá*... te egyáltalán hogyan... hullákat temettél el a virágágyások alá?

A szeme jégtömb.

– Még mennyi?

Figyel rám egyáltalán? Miért ilyen hajthatatlan? Hova tűnt a cuki, kislátás pirulás? Az ajtóban annyira...

Tökmindegy. Egyértelműen tévedtem.

– Egyszerűen nem adhatom el. Sajnálom! De talán kitalálhatnánk valami mást az elkövetkező néhány napban? Nincs hol megszállnom D.C.-ben, ezért úgy gondoltam, kis időre beköltözöm...

Néma nevetéssel kifújja a levegőt. Aztán rájön, hogy komolyan beszélek, és a fejét rázza.

– Nem.

– Hát... – próbálok észszerű lenni. – A ház, úgy tűnik, nagy és...

– Nem költözöl be.

Mély levegőt veszek.

– Értem. De a pénzügyi helyzetem nagyon bizonytalan. Két nap múlva kezdek az új munkahelyemen, és nagyon közel van. Gyalog. Ez tökéletes hely, hogy egy darabig itt éljek, amíg újra talpra nem állok.

– Most adtam át neked a megoldást minden pénzügyi problémádra.

Összerezzenek.

– Tényleg nem ilyen egyszerű. – Vagy talán mégis. Nem tudom, mert egyszerűen nem tudom elfelejteni a hortenziákon megülő páfrányfenyő-leveleket, és azon tűnődöm, hogyan nézhetnek ki tavasszal. Talán Helena azt akarta volna, hogy minden évszakban lássam a kertet. Ha azt akarta volna, hogy eladjam, egy rakás készpénzt hagyott volna rám. Igaz? – Több oka is van, amiért inkább nem adnám el. De találhatunk megoldást. Például én, mond-

juk, átmenetileg bérbe adhatnám neked az én házfeletem, a pénzt pedig arra használnám, hogy máshol lakjak? – Úgy továbbra is megtarthatnám Helena ajándékát. Nem lennék Liam útjában, viszont a szegénységi küszöb fölött állnék. Vagyis *kicsit* fölötte. És a jövőben, amikor Liam elveszi a barátnőjét (aki valószínűleg rajta van a Forbes 500-as vezéregazgató listáján, fel tudja sorolni a Dow Jones 30 legnagyobb cégét piaci érték szerint, és van kedvenc része a *goop* hírlevelében), elköltözik egy McBirtokra a marylandi Potomacbe és egy politika-közgazdasági dinasztiát alapít, visszajöhetek ide. Beköltözhetek, ahogy úgy tűnik, Helena akarta volna. Már ha addigra fizetésemelést kapok, és egyedül ki tudom fizetni a vízszámlát.

Ez fair ajánlat, igaz? Tévedés. Mert Liam válasza az, hogy:

– Nem. – Anyám, imádja ezt a szót!

– De miért? Neked nyilván megvan a pénzed...

– Ezt egyszer és mindenkorra le akarom rendezni. Ki az ügyvéded?

Épp az arcába röhögnék, és elsütnék egy viccet a „jogi csapatomról”, amikor megszólal az iPhone-ja. Megnézi a kijelzőt, és halkán káromkodik.

– Ezt fel kell vennem. Ne mozdulj! – utasít, az én ízlésemnek túl parancsolgatóan. Mielőtt kimegy a nappaliból, felnyársal rideg, szigorú tekintetével, és kijelenti: – Ez nem a te házad, és *soha* nem is lesz!

És azt hiszem, ennyi.

Az a legutolsó mondat eldönti a dolgot. Vagyis a leereszkedő, uralkodó, arrogáns beszédmodorral együtt, ahogy az elmúlt két percben beszélt velem. Én úgy sétáltam be ebbe a házba, hogy készen álltam produktív beszélgetést folytatni. Több lehetőséget is vázoltam neki, de elzárkózott, és *felmegy bennem a pumpa*. Jogilag ugyanannyi jogom van itt lenni, mint neki, és ha ezt nem hajlandó elismerni...

Hát, az neki nagy kár.

Harag bugyog fel a torkomban, négy darabra tépem a Liamtól kapott papírt, és leteszem a dohányzóasztalra, hogy később megtalálja. Aztán visszamegyek a verandára, fogom a bőröndömet, és nekiállok keresni egy használaton kívüli hálószobát.

KÉPZELJÉTEK, írok Sadie-nek és Hannah-nak. A PHD-S MARA FLOYD MOST KÖLTÖZÖTT BE AZ ÚJ HÁZÁBA. AMI EGY-ÉRTELMŰEN ÉG.

Két emelet
között

Jelen

A világom péntek este 10:43-kor ér véget, amikor a lift megáll a hetedik és a nyolcadik emelet között az épületben, ami otthont ad a mérnökcégnek, ahol dolgozom. A mennyezeti lámpák pislákolnak. Aztán teljesen elsötétülnek. Majd 5 másodperc után, ami jó néhány évtizednek érődik, újra kigyúlnak a vészfény kicsit sárgább árnyalatában.

A francba!

Érdekesség: Igazából ez a második alkalom ma este, amikor a világom véget ér. Az első alig egy perce történt, amikor a lift, amiben utazok, megállt a tizenharmadik emeleten, és Erik Nowak, a legutolsó ember, akit az életben látni akartam, megjelent teljes szőke, hatalmas, vikingszerű pompájában. Úgy éreztem, túl sokáig méregetett engem, belépett, aztán még tovább méregetett, miközben én lelkesen tanulmányoztam a cipőm orrát.

Még egyszer a francba!

Ez kicsit bonyolult helyzet. New York Cityben dolgozom, és a cégem, a GreenFrame, egy kis irodát bérel egy manhattani épület tizennyolcadik emeletén. Nagyon kicsit. Nagyon kicsinek kell lennie, mert bébicég vagyunk, még nevet kell szereznünk magunknak egy eléggé gyilkos piacon, és nem igazán keressük halálra magunkat. Azt hiszem,

ez történik akkor, ha olyasmiket tart szem előtt az ember, mint a fenntarthatóság, a környezetvédelem, a gazdasági megvalósíthatóság, a hatékonyság és a megújíthatóság a kizsákmányolás helyett, valamint olyan veszélyeknek való kitettség minimalizálása, mint a mérgező építőanyagok, és... nos, nem untatlak a zöld mérnöki megoldásokról szóló Wikipédia szócikkkel. Elég annyi, hogy a főnököm, Gianna (aki merő véletlenségből az egyetlen másik teljes munkaidős mérnök a cégnél) azzal a céllal alapította meg a GreenFrame-et, hogy olyan nagyszerű építményeket hozunk létre, amik részei lesznek a környezetüknek, és csodálatosan, környezettudatosan komolyan veszi ezt. Sajnos, ez nem mindig fizet nagyon jól. Vagy jól.

Vagy egyáltalán.

Szóval, igen. Mint mondtam, kissé bonyolult a helyzet, főleg a hagyományosabb mérnöki cégekkel szemben, amik nem fókuszálnak ennyire a környezetvédelemre és a környezetszennyezés féken tartására. Mint a ProBld. Az óriási cég, ahol Erik Nowak dolgozik. Ami elfoglalja az egész tizenharmadik emeletet. És a tizenkettediket. Talán a tizenegyediket is? Már nem tudom követni.

Úgyhogy, amikor a lift lassítani kezd a tizennegyedik emelet környékén, előnt a nyugtalanság, amit naivan csak paranoiának gondolok. Nincs miért aggódnod, Sadie, mondtam magamnak. A ProBldnek rengeteg irodája van. Mindig terjeszkednek. Fúziókat hajtanak végre, és felfalják a kisebb cégeket. Az olyat, mint a Blob. Ők valóban az üzletág romboló, amőbaszerű idegen lényei, ami azt jelenti, hogy százak dolgoznak nekik, vagyis ebből a több százból bármelyik ember hívhatja a liftet. Bárki. Kizárt, hogy Erik Nowak az.

Aha. Hát, nem.

Erik Nowak volt, persze. A hatalmas, kolosszális termékével. Erik Nowak, aki az ötemeletnyi utunkat végig azzal

töltötte, hogy engem bámult azzal a kegyetlen, jeges kék szemével. Erik Nowak, aki ebben a pillanatban kissé gondterhelten néz fel a vészvilágításra.

– Elment az áram – közli a nyilvánvalót azon a hülyén mély hangján. Szemernyit sem változott, amióta legutóbb beszéltünk. Sem a sor üzenet óta, amiket a telefonomon hagyott, mielőtt letiltottam a számát. Amiknek a megválaszolására soha nem vettem a fáradságot, de arra sem tudtam rávenni magam, hogy letöröljem. Amiket muszáj volt újra és újra meghallgatnom.

És újra.

Még mindig hülye a hangja. Hülye és alattomos, telt és precíz, kimért és mély, saját akusztikus jellemzőkkel.

– Dániából költöztem ide tizennégy éves koromban – mesélte nekem a vacsoránál, amikor az akcentusáról kérdeztem; alig érezhető, nehéz felfedezni, de egyértelműen ott van. – Az öcséim megszabadultak tőle, de nekem sosem sikerült. – Az arca szokás szerint szigorú volt, de láttam, hogy az ajka ellágyul, a sarka kicsit felfelé ível, ami mosolynak érződött. – Képzelheted, sokat cikiztek gyerekkoromban.

Az együtt töltött éjszakánk után, mindazok után, ami közöttünk történt, képtelen vagyok kivenni a fejből, ahogy kiejtette a szavakat. Napokon át folyamatosan vergődtem, forgolódtam, mert azt hittem, hallottam valahol a közelemben. Azt hittem, talán ott van mellettem, bár a parkban kocogtam, egyedül voltam az irodában, sorban álltam a boltban. Egyszerűen nem eresztett, beborította a fülkagylómat és belül a...

– Sadie? – Erik hírhedt hangja félbeszakítja a gondolataimat. A hangszíne olyasvalakié, aki megismétli magát, és talán nem is először. – Ugye?

– Ugye... mi? – Felnézek, látom, hogy a kapcsolótábla mellett áll. A vészvilágítás éles árnyékai között továbbra

is nagyon... Úristen! Hiba a jóképű arcára nézni. Ő egy tévedés. – Bocs, én... Mit mondtál?

– A telefonod működik, ugye? – kérdezi újra türelmesen. Kedvesen.

Miért ennyire kedves? Sosem kellett volna kedvesnek lennie. Azok után, ami köztünk történt, úgy döntöttem, hogy azzal kínzom magam, hogy kérdezősködöm róla, és a *kedves* szó soha nem merült fel. Egyszer sem. Azt, hogy New York egyik legjobb mérnöke, gyakran mondták az emberek. Arról ismert, hogy ugyanolyan jó a munkájában, mint amennyire barátságatlan. Tréfát nem ismerő, zárkózott, kimért. Bár velem egyik sem volt. Aztán persze mégis.

– Hát – előhalászom a telefonomat a fekete, méretre készített nadrágom hátsó zsebéből, és megnyomom a „Kezdőlap” ikont. – Nincs térerő. De ez egy Faraday-kalitka – gondolkodom hangosan –, a liftakna pedig acél. Nem fog kijutni rádiójel és... – Észreveszem, ahogy Erik engem néz, és hirtelen befogom. Igaz. Ő is mérnök. Mindezt már tudja. A torkomat köszörülöm. – Nem, nincs térerő.

Erik bólint.

– A wifinek működnie kéne, de nem működik. Úgyhogy ez talán...

– ...áramkimaradás az egész épületben?

– Talán az egész tömbben.

A francba!

Francba, francba, francba! Francba!

Úgy tűnik, Erik olvas a gondolataimban, mert egy pillanatig engem méreget, aztán megnyugtatóan azt mondja:

– Talán így a legjobb. Valaki biztosan megnézi a lifteket, ha tudják, hogy elment az áram. – Elhallgat, aztán hozzáteszi: – Bár eltarthat egy darabig. – Fájdalmasan őszinte. Szokás szerint.

– Meddig?

Vállat von.

– Pár óráig.

Pár micsoda? Pár óráig? Egy liftben, ami kisebb, mint az amúgy is miniatűr fürdőszobám? Erik Nowakkal, a legmélabúsabb skandináv hegységgel? Erik Nowakkal, a férfival, akit én...

Nem. Kizárt.

– Biztosan tehetünk valamit – mondom, és próbálok összeszedettnek hangzani. Esküszöm, nem pánikolok. Egyáltalán nem, egy kicsit sem.

– Nem jut eszembe semmi.

– De... akkor most mihez kezdünk? – kérdezem, és utá-lom, hogy milyen a hangom.

Erik nagy puffanással leejti a földre a táskáját. Nekidől a velem szemközti falnak, így elméletileg lennie kellene egy kis helynek, hogy levegőhöz jussak, még akkor is, ha valamilyen fizikával dacoló okból még mindig túl közel érzem Eriket. Nézem, ahogy becsúsztatja a mobilját a farmerje első zsebébe, és karba teszi a kezét a mellkasán. A tekintete rideg, kifürkészhetetlen, de a benne rejlő halvány csillogástól végigfut a hátamon a hideg.

– Most – mondja, és farkasszemet néz velem – várunk.

10:45 van, péntek este. És kevesebb mint 10 perc alatt a világom harmadszorra omlik össze rohamos sebességgel.

Három héttel korábban

Rosszabb dolgok is vannak a világon. Kétség sem fér hozzá, hogy több hatalmas kupacnyi rosszabb dolog van a világon. A nedves zoknik. A PMS. A *Csillagok háborúja* előzményfilmek. A mazsolás zabkekszek, amiket csokis keksznek álcáznak, a lassú wifi, az éghajlatváltozás, a jövedelmi egyenlőtlenség, a hajkorpa, a közlekedés, a *Trónok harca* fináléja, a tarantulák, az ételillatú szappanok, emberek, akik utálják az európai focit, az óraátállítás (amikor egy órával előre állítjuk, nem hátra), a toxikus férfiaság, a tengerimalacok igazságtalanul rövid élettartama, mindez – csak hogy néhányat említsek – tényleg szörnyű, iszonyatos, borzasztó. Mert az univerzum már csak ilyen: telis-tele van rossz, szomorú, felkavaró, igazságtalan, dühítő körülményekkel, és több eszem lehetne annál, mint hogy úgy duzzogjak, mint egy tízéves, aki egy centivel alacsonyabb, mint ami a hullámvasúthoz kell, amikor Faye ezt mondja nekem a kis kávézója pultja mögül:

– Bocs, édesem, elfogyott a croissant-unk.

Csak, hogy világos legyen: még csak nem is akarok croissant-t. Ami tudom, hogy furán hangzik (mindenkinek *mindig* akarnia kellene egy croissant-t, ez a fizika egyik törvénye, mint a Fermi-paradoxon vagy az Einstein-egyenletek), de az az igazság, hogy boldogan meglennék *enélkül*

a konkrét croissant nélkül... ha ez egy átlagos kedd reggel lenne.

Sajnos ma van a pitch nap. Ami azt jelenti, hogy a GreenFrame lehetséges jövődóbeli ügyfeleivel találkozom. Beszélék velük, elmondom azt a száz kis apróságot, amivel segíthetek, hogy megbirkózzanak nagy horderejű, fenntartható építési projektekkal, és remélem, hogy úgy döntenek, hogy felfogadnak minket. Nagyjából nyolc hónapja ezt csinálom, amióta csak befejeztem a PhD-t: próbálok új ügyfeleket szerezni; próbálok megtartani azokat, akiket már megszereztünk; próbálok csökkenteni Gianna terheit, hisz nemrég szült először... ami úgy mellékesen három babát jelent. Úgy tűnik, igenis születnek hármassikrek. És imádnivalóak, de egymást is felébresztik az éjszaka közepén az álmatlanság és a kimerültség végtelen spiráljában. Ki gondolta volna? De vissza az ügyfelekhez: a GreenFrame vészesen közel merészkedett a veszélyes vizekhez, és a mai találkozó létfontosságú, hogy ne legyen baj.

Itt jönnek képbe a croissant-ok. És a másik kis problémám: kicsit babonás vagyok. Csak hangyányit. Csak icipicit. Kifejlesztettem a rituálék és apotróp gesztusok bonyolult rendszerét, amiket végre kell hajtanom ahhoz, hogy a pitchelések úgy alakuljanak, ahogyan tervezem. Több évnyi tudományos képzés van a hátam mögött, mint amennyire bárkinek is szüksége lenne, és valószínűleg több eszem kéne, hogy legyen, mint hogy abban higgyek, hogy a zoknim színe bármilyen módon is megjósolja a szakmai sikeremet. De így van?

Nem.

A főiskolán pontosan három hajfonat volt a hajamban minden egyes focimeccsen (és két réteg L'Oréal szempilla-festék, ha idegenben játszottunk), és meg kellett hallgatnom a „Dancing Queen”-t és a „My Immortal”-t minden egyes döntő előtt; szigorúan ebben a sorrendben. Hála

istennek sikerült időben lediplomáznom, mert az érzelmi agyrázkódtatás kezdett megterhelni.

Nem mintha ezt a gondomat szívesen megosztanám széles körben. Leginkább csak Marával és Hannah-val, az állítólagos legjobb barátnőimmal. A doktori képzésünk első évében találkoztunk, és azóta is együtt vonszoljuk magunkat a STEM világ megpróbáltatásai közepette. Legtöbbször valódi boldogságot jelent, hogy részesei az életemnek, de vannak nem éppen pozitív pillanatok is. Például az, hogy a négy évben, amíg együtt éltünk, ingadoztak aközött, hogy babonaellenes közbelépéseket tartottak, és hogy azzal vicceltek meg, hogy fekete kóbor macskákat hívtak a lakásunkba minden péntek 13-án. (A végén az egyiket még örökbe is fogadtuk pár hónapig – JimBobot –, aztán észrevettük, hogy a cica, egy elveszett állatot kereső szórólapon, ami az egész környéket beborította, gyanúsán hasonlított rá. JimBobot valójában Mrs. Fluffpuffnak hívták, és az éj leple alatt csendben visszavittük. Azóta is nagyon hiányzik.) Szóval igen, szörnyű, elképesztő, babonát nem támogató legjobb barátnőim vannak. De már nem élünk együtt. Még csak nem is ugyanabban a városban lakunk: Mara D.C.-ben van az EPA-nál. Hannah pedig a NASA-nak dolgozik, és ingázik Texas és Norvégia között. Nyugodtan dobhatok hátra sót a vállam fölött, és vadul kereshetek egy fát, amin lekopoghatok valamit, ahányszor csak jólesik.

Miért, *miért* vagyok ilyen? Fogalmam sincs. Hibáztasuk csak az agresszívan olasz anyámat!

De vissza ehhez a kedd reggelhez! Tudod, a fő gondom az, hogy még télen, az eddig legsikeresebb ügyfél pitchem előtt egy kicsit megéheztem. Úgyhogy beugrottam Faye pirinyó kávézójába, és ahelyett, hogy csak a szokásosat kértem volna – büntetően fekete kávé, se cukor, se tejszín, csak a sötétség keserű örvénye –, hozzácsaptam egy croissant-t is a rendelésemhez. Ugyanolyan jó volt, mint

a kávé (vagyis egyszerre állott és alulkészült; az íze valahol félúton járt a keményítő és a szalmonella között), és legnagyobb rémületemre közvetlenül ezután nyélbe ütöttem a legjövödelmezőbb szerződést, amit csak a GreenFrame rövid története során látott.

Gianna repesett a boldogságtól. És én is, amíg a félig olasz agyam el nem kezdett milliányi összefüggést találni a pokoli croissant és a nagy szakmai győzelmem között. Tudod, mi lesz ennek a vége: igen, most kétségbeesetten úgy érzem, hogy ennem kell egyet Faye croissant-jából minden pitchelés előtt, különben megtörténik az elképzelhetetlen. És nem, fogalmam sincs, hogyan reagáljak a kedves, de hátrázott „Bocs, édesem, elfogyott a croissant-unk”-jára.

Azt mondtam, hogy rosszabb dolgok is vannak a világon? Hazudtam. Ez katasztrófa. A karrierem vége. Azok szirénák a háttérben?

– Értem. – Az alsó ajkamba harapok, hogy leállítsam az ajakbiggyesztésemet, és kényszerítem magam, hogy mosolyogjak. Végtére is nem Faye hibája, hogy az anyám azt vésette a babaneuronjaimba, hogy aki csak a csillagok alatt jár, arra biztosan kétségbeeséssel teli élet vár. Ezért járok terápiára. Vagyis fogok. Valamikor. – És... csinálsz még?

Lenéz az üvegezett pultra.

– Muffinom még maradt. Áfonyás. Citromos mázzal.

Ó! Ami azt illeti, ez jól hangzik. Viszont:

– De croissant nincs?

– És csinálhatok neked egy bagelt. Fahéjast? Áfonyásat?

Simát?

– Ez egy nem a croissant-ra?

Faye boldog arccal oldalra billenti a fejét.

– Nagyon szereted a croissant-omat, igaz?

Hogy szeretem-e?

– Nagyon... – A műbőr táskám pántját szorongatom. –

Egyediek.

– Hát, sajnós az előbb adtam oda az utolsót Eriknek ott.
– Faye a baljára mutat, a pult legvége felé, de én alig pillanatok „Eriknek ott”-ra – *magas férfi, széles váll, öltöny, unalmas* – túlságosan lefoglal, hogy átkozzam az időzítésemet. *Nem* kellett volna húsz percig csiklandoznom Ozzy fenséges kis tengerimalac szemfogát. Most jogos, hogy megfizetek a hibámért. Faye pedig végigmér. – Pirítok neked egy bagelt. Túl sovány vagy ahhoz, hogy kihagyd a reggelit! Egyél többet, és akkor talán kicsit magasabbra is nősz!

Kétlem, hogy érett huszonhét éves koromra sikerül elhagynom a 152 centimet, de ki tudhatja?

– Csak összefoglalásképpen – mondom egy utolsó könyörgő, nyöszörgő kísérletként, hogy megmentssem a szakmai jövőmet –, ma *nem* sütsz több croissant-t?

Faye szeme összeszűkül.

– Édesem, talán kicsit *túlságosan* szereted a croissant-t...

– Tessék.

A hang – nem Faye-é – mély és halk, valahonnan a fejem fölül érkezik. De alig figyelek oda, mert túlságosan lefoglal, hogy a croissant-t bámuljam, ami csodák csodájára megjelent a szemem előtt. Még megvan az egész, egy szalvétára tették, néhány kósza tésztapehely lassan lemorzsolódik a tetejéről. Ettem már Faye croissant-jaiból, és tudom, hogy ami hiányzik belőlük ízben, azt pótolják méretben. Nagyon-nagyon nagyok.

Még akkor is, ha egy nagyon nagy kéz hozza oda.

Hosszú pillanatokig pislogok rá, azon tűnődöm, hogy ez nem babona előidézte délibáb-e. Aztán lassan megfordulok, hogy a férfira nézzek, aki letette a croissant-t a pultra.

Aki már el is ment. Félig már kilépett az ajtón, csak egy széles vállat és világos hajat látok egy röpke pillanatig.

– Mi...? – Faye-re pislogok, és a férfira mutatok. – Mi...?

– Azt hiszem, Erik úgy döntött, hogy legyen a tiéd az utolsó croissant.

– Miért?

Faye vállat von.

– Én a helyedben nem nézném az ajándék croissant fogát.

Ajándék croissant.

Kirázom magam a kábulatból, bedobok egy ötdolláros bankjegyet a borraivalós üvegbe, és kiszaladok a kávézóból.

– Hé! – kiáltok. A férfi nagyjából húsz lépéssel jár előttem. Vagyis húsz lépés az én picic lábaimmal. Az övével talán kevesebb, mint öt. – Hé, megvárnál...?

A férfi nem áll meg, úgyhogy a croissant szorongatva utánasietek. Előhívom magamból a legjobb „korábbi focióstündíjas” éneket, és kikerülök egy kutyáját sétáltató nénit, aztán a kutyáját, majd a járdán smároló két tinit. A sarkon érem utol, ahol megállok előtte.

– Helló! – Felmosolygok rá. És följebb és följebb és följebb. Magasabb, mint saccoltam. Én pedig jobban kifuldadtam, mint szeretnék. Többet kell edzenem. – Nagyon köszönöm! Tényleg nem kellett volna... – Elhallgatok. Nincs különösebb oka azon kívül, hogy mennyire feltűnően fest. Csak nagyon... skandináv, talán. Vikingszerű. Északi. Mintha az ősei az északi fény alatt sétálgattak volna, útban az IKEA megalakítása felé. Nagy, mint egy jeti, tiszta kék szeme, rövid, halványszőke haja van, és fogadnék az ajándék croissant-omba, hogy a nevében van egy azokból a menő északi betűkből. Az *a* és az *e* összenyomva, az a fura *o* közepén átvágva; az a nagy *b*, ami igazából két *s* egymásra pakolva. Valami, aminek a begépeléséhez nagy HTML-tudás szükséges.

Meglep, ez minden, és egy pillanatig nem tudom biztosan, mit mondjak, és csak bámulok felfelé. Az erős áll. A mélyen ülő szemek. Ahogy az arca szögletes részei valami nagyon, nagyon jóképűvé állnak össze.

Aztán rájövök, hogy visszabámul rám, és azonnal zavarba jövök. Pontosan tudom, mit lát: a kék gombolós blúzt, amit beletúrtem a kényelmes nadrágomba, a frufrumat, amire nagyon ráférne egy vágás, a barna, vállig érő hajamat, amire szintén ráférne egy vágás, és aztán persze a croissant-t.

A croissant!

– *Nagyon* köszönöm! – Mosolygok. – Nem akartam ellopni a kajádat.

Semmi válasz.

– Kifizethetem.

Továbbra sincs válasz. Csak a komor észak-germán bámulás.

– Vagy vehetek neked egy muffint. Vagy egy bagelt. Tényleg nem akartam megzavarni a reggelidet.

A válaszok száma: nulla. A tekintet intenzitása: sok millió. Egyáltalán érti, amit én... Ó!

Óóóó!

– *Köszönöm!* – mondom nagyon lassan, mint amikor a család anyai ága, akik soha nem emigráltak az USA-ba, megpróbál velem olaszul beszélni. – A... – az arca elé emelem a croissant-t – ezért. Köszönöm – mutatok a vikingre – *neked*. Te nagyon... – oldalra billentem a fejemet, és vidáman ráncolom az orromat – *kedves vagy*. – Elgondolkodva még tovább bámul. Szerintem nem érti. – Nem érted, ugye? – motyogok magam elé lehangoltan. – Hát, még egyszer köszönöm! Tényleg nagy szívességet tettél. – Még egyszer utoljára felemelem a croissant-t, mintha tóosztot mondanék rá. Aztán megfordulok és elindulok.

– Szívesen. Bár majd rájössz, hogy az a croissant sok kívánnivalót hagy maga után.

Visszapördülök felé. Szőke, a viking, kifürkészhetetlen arckifejezéssel néz rám.

– Te az előbb megszólaltál?

– Igen.

– Angolul.

– Azt hiszem, igen.

Érzem, hogy a lelkem kikúszik a testemből, hogy nagy zavaromban asztrálisan kivetítse magát a pokol lángjaira.

– Te... nem mondtál semmit. Korábban.

Vállat von. A tekintete higgadt és komoly. A válla kiterjedése könnyen elmenne egy eurázsiai fennsíknak is.

– Nem tettél fel kérdést. – A nyelvtana jobb, mint az enyém, és belül fonnyadok.

– Azt hittem... Úgy tűnt... Én... – Lehunyom a szememet, felidézem, ahogy elmutogattam neki a *kedves* szót. Azt hiszem, meg akarok halni. Azt akarom, hogy vége legyen. Igen, eljött az időm. – Nagyon hálás vagyok.

– Valószínűleg nem leszel, amint megkóstolod a croissant-t.

– Nem, én... – Összerezzenek. – Tudom, hogy nem jó.

– Tudod? – Karba fonja a kezét a mellkasa előtt, és kíváncsian néz rám. Öltönyt visel, mint a férfiak 99%-a, akik a tömbben dolgoznak. Csakhogy ő nem hasonlít egyetlen másik férfira sem, akit valaha láttam. Úgy néz ki, mint Thor céges verziója. Mint a Platinum Ragnarok. Azt kívánom, bár rám mosolyogna, helyette csak néz. Kevésbé érzem magam megfélemlítve. – Nem gondoltam volna.

– Én... A helyzet az, hogy nem igazán *akarom* megenni. Csak kell... egy dologhoz.

Felszalad a szemöldöke.

– Egy dologhoz?

– Hosszú történet. – Megvakarom az orromat. – Igazából kicsit kínos.

– Értem. – Összeszorítja a száját, és elgondolkodva bólint. – Kínosabb annál, hogy azt hitted, nem tudok angolul?

A gyors és erőszakos halál, amiről korábban beszéltem? Most van rá szükségem.

– Azt annyira, de *annyira* sajnálom! Tényleg nem...

– Vigyázz!

Körülnézek, hogy mire céloz, épp amikor egy srác majdnem elüt a gördeszkájával. Egy hajszálon múlik: az értékes croissant-nal, amivel kapcsolatban ambivalens érzéseim vannak, és a táskámmal majdnem elveszítem az egyensúlyomat, és ekkor lép közbe céges Thor. Gyorsabban mozog, mint bárki, aki az ő méreteivel rendelkezik, képes lenne, és közém és a gördeszkás srác közé csúszik, a karomra tett kezével egyenesbe hoz.

Felpillantok rá, szinte nem kapok levegőt. Úgy magasodik fölém, mint egy grönlandi hegylanc, kissé hozzányom a sarki borbélyüzlet kirakatához, és azt hiszem, megmentette az életemet. A szakmai életemet, természetesen. És most az *élet* életemet is.

Ó, a *francba!*

– Mi ez a reggel? – motyogom a vakvilágba.

– Jól vagy?

– Aha, mármint nyilván a küszködés és megaláztatás örvényébe kerültem, de...

Állja a tekintetemet, és felém billenti jóképű, agresszív, szokatlan arcát. Az arckifejezése komoly, mosolytalan, de a másodperc törtrészéig átsuhan az agyamon egy gondolat.

Vidám. Viccesnek talál.

Ez röpke benyomás. Csak egy pillanatig tart, és abban a pillanatban eltűnik, amint elengedi a karomat. De nem hiszem, hogy képzelődtem. Szinte biztos vagyok benne, hogy nem, azért, ami ezután történik.

– Azt hiszem – mondja, és a hangja mennyeyebb, mint amiben Faye croissant-jai valaha is reménykedhetnek –, hogy szeretném hallani a hosszú, kínos történetedet.

Fagypont
alatt

Spitzbergák, Norvégia
Jelen

Egy óceánról álmodom.
De nem a Jeges-tengerről, vagyis az Északi-sarki-óceánról. Nem arról, ami itt van Norvégiában, ahol az összetömörült, tajtékos hullámok szüntelenül nekicsapódnak a Spitzbergák partjainak. Talán kicsit igazságtalan ez tőlem: a Barents-tenger tökéletesen érdemes rá, hogy álmodjanak róla. Ahogy az úszó jéghegyei és a barátságatlan, állandóan fagyos partjai is. Körülöttem nincs semmi más, csak erőteljes, azürkék szépség, és ha ezen a helyen halok meg egyedül, reszketve, tele zúzódásokkal és baromira éhesen... hát, nincs okom panaszra.

Végtére is mindig a kék volt a kedvenc színem.

És mégis, úgy tűnik, az álmaim nem értenek egyet velem. Itt fekszem félig éber, félig öntudatlan állapotban. Érzem, ahogy a testem értékes fokként veszít a hőjéből. Nézem, ahogy a reggeli ultraibolya fény bejut a gleccserhasadékba, ahol órákkal ezelőtt csapdába estem, és az egyetlen óceán, amiről álmodni tudok, az az, amelyik a Marson van.

– *Dr. Arroyo? Hall engem?*

Mármint, ez az egész szinte nevetséges. A NASA kutatója vagyok. Űrmérnöki doktori címem van, és több publikáció is megjelent az űrgeológia témájában. Az agyam egyfolytában egy kusza kavalkádja a kósza gondolatoknak

a hatalmas vulkanizmusról, a kristályfolyadék-dinamikáról, és hogy pontosan milyen sugárzás elleni felszerelésre lenne szükség, hogy megalapíthassunk egy közepes méretű emberi kolóniát a Kepler-452b-n. Esküszöm, nem önteltségből mondom, hogy mindent tudok, amit a Marsról tudni lehet. Beleértve azt is, hogy nincsenek rajta óceánok, és a gondolat, hogy valaha voltak, nagyon ellentmondásos a kutatók között.

Szóval igen. A halálközeli álmaim nevetségesek és tudományosan pontatlanok. Nevetnék rajta, de kifícamodott a bokám, és körülbelül három méterrel a felszín alatt vagyok. Úgy tűnik, jobb, ha tartalékolom az energiámat arra, ami jön. Igazán sosem hittem a túlvilágban, de ki tudja? Jobb, ha nem teszem meg a tétjeimet.

– *Dr. Arroyo, veszi az adást?*

A gond az, hogy hívogat engem ez a nemlétező óceán a Marson. Érzem a vonzását mélyen a hasamban, és felmelegít még itt is, a világ fagyos csücskében. A türkizszínű víz és a rozsdás árnyalatú partvonalak körülbelül 200 milliós kilométerre vannak onnan, ahol meg fogok halni, és el fogok rohadni, de nem tudok szabadulni az érzéstől, hogy közelebb akar tudni magához. Létezik egy óceán, szurdokok hálózata, egy egész hatalmas bolygó tele vas-oxiddal, és mind szólítanak engem. Azt kérik, hogy adjam fel. Adjam meg magam. Engedjem el.

– *Dr. Arroyo!*

És aztán ott vannak a hangok. Random, valószínűtlen hangok a múltamból. Jó, oké: *egy* hang. Mindig ugyanaz: mély, zengő, felismerhető akcentus nélkül és jól artikulált mássalhangzókkal. De meg kell mondjam, nem igazán bánom. Nem tudom biztosan, hogy az agyam miért döntött úgy, hogy rám zúdítja épp most, tekintve, hogy olyasvalakié, aki nem igazán kedvel – olyasvalakié, akit én talán még kevésbé kedvelek –, de elég jó hang. Csillagos ötös.

Megéri hallgatni a halál küszöbén. Bár Ian Floyd eleve nem akarta, hogy eljöjjenek a Spitzbergákra. Bár, amikor legutoljára együtt voltunk, makacs volt, kegyetlen és ézszerűtlen, és most úgy hangzik...

– *Hannah.*

Közel van. Ez tényleg Ian Floyd? Aki *közelinek* hangzik?

Lehetetlen. Az agyam hülyére fagyott. Nekem tényleg tuti végem. Eljött az időm, közel a vég, és...

– *Hannah! Jövök érted.*

A szemeim felpattannak. Már nem álmodom.

Johnson Űrközpont, Houston, Texas
Egy évvel korábban

A legelső napomon a NASA-nál, valamikor a HR bevezető beszélgetése és az elektromágneses kompatibilitási tanulmányok épületének bejárása között egy túlbuzgó, újonnan felvett mérnök a többiekhez fordul, és megkérdezi:

– Nem érzitek, hogy az egész életetek ehhez a pillanathoz vezetett? Hogy az volt megírva, hogy itt legyetek?

Buzgómócsingon kívül tizennégyen kezdünk ma. Tizennégyen, akiket frissen a top öt doktori programból, neves gyakornoki programokból és CV-ket felturbózó ipari állásokból vettek fel azért, hogy még vonzóbbnak tűnjenek a NASA toborzásának következő körében. Tizennégyen vagyunk, és az a tizenhárom ember, aki nem én vagyok, mind lelkesen bólogat.

– Mindig is tudtam, hogy a NASA-nál fogok kikötni, kábé ötéves korom óta – mondja egy szégyenlősnek látzó lány. Egész délelőtt mellettem volt, gondolom azért, mert csak mi vagyunk „nem-pasik” a csapatban. Meg kell mondjam, nem bánom túlságosan. Talán mert ő számítástechnikai-, én pedig űrmérnök vagyok, vagyis jó eséllyel nem sokszor fogom látni a mai nap után. A neve Alexis, és NASA-nyakláncot visel egy NASA-póló fölött, ami csak alig fedti a NASA-tetkót a felkarján. – Lefogadom, hogy ve-

led is ez a helyzet, Hannah – teszi hozzá, és rámosolygok, mert Sadie és Mara ragaszkodtak hozzá, hogy ne a „flegma dög” éneket adjam most, hogy más időzónákban élünk. Meggyőződésük, hogy új barátokat kell szerezniem, és vonakodva beleegyeztem, hogy erőfeszítéseket fogok tenni, csak hogy befogják. Úgyhogy úgy biccentek Alexis felé, mintha pontosan tudnám, mire céloz, miközben magamban azt gondolom: *nem igazán*.

Amikor az emberek megtudják, hogy doktori címem van, hajlamosak feltételezni, hogy mindig tudás által hajtott gyerek voltam. Hogy egész életemben hasítottam az iskolában, miközben folyamatosan túl akartam teljesíteni. Hogy olyan jól teljesítettem diákként, hogy úgy döntöttem, maradok még, ahelyett, hogy villámgyorsan megszabadulnék a házi feladat és a véget nem érő vizsgákra való magórással töltött éjszakák béklyóitól. Az emberek feltételeznek, és legtöbbször hagyom, hogy azt higgyék, amit akarnak. Azzal törődni, hogy mások mit gondolnak, nagy meló, és – néhány kivételtől eltekintve – nem nagyon rajongok a munkáért.

Az igazság ennek épp az ellenkezője. Első látásra utáltam az iskolát, aminek az lett az egyenes következménye, hogy az iskola utálta azt a dacos, közömbös gyereket, aki akkoriban voltam. Első osztályban nem voltam hajlandó megtanulni, hogyan írjam le a nevemet, bár a *Hannah* csak három betű kétszer megismételve. Az általános iskola vége felé iskolai rekordot állítottam fel a „legtöbb egymást követő napot büntetésben töltött” versenyben; ez történik, ha úgy döntesz, hogy állást foglalsz, és egyik órára sem csinálsz házi feladatot, mert túl unalmasak, túl nehezek, túl feleslegesek, vagy mindez egyszerre. A középiskolában második végére alig vártam, hogy elballagjak, és mindent magam mögött hagyjak az iskolából: a könyveket, a taná-

rokat, a jegyeket, a klikkeket. Mindent. Nem igazán volt tervem *azutánra*, csak hogy hátrahagyom a *mostot*.

Egész életemben azt éreztem, hogy soha nem leszek *elég*. Viszonylag hamar elfogadtam, hogy sosem leszek olyan jó, olyan okos, olyan szerethető, annyira vágyott, mint a tökéletes bátyám és a hibátlan nővérem, és több kudarcba fulladt kísérlet után, hogy felérjek hozzájuk, egyszerűen úgy döntöttem, hogy nem próbálkozom tovább. Többé nem is érdekel. Tinédzserkoromra egyszerűen csak azt akartam...

Nos, a mai napig nem tudom biztosan, hogy mit akartam tizenöt évesen. Hogy a szüleim ne akadjanak ki a hiányosságaimon, talán. Hogy a szüleim ne kérdezzék meg tőlem többé, hogyan lehetek a testvére két mindenben szuper búcsúbeszéd-mondónak. Azt akartam, hogy ne érezzem úgy, mintha a saját céltalanságomban rohadnék, és azt akartam, hogy ne forogjon folyton a fejem. Zavart voltam, ellentmondásos, és visszatekintve pocskék volt tinédzserként a közelemben lenni. Bocs, Anya, Apa és a világ többi része! Nincs harag, ugye?

Szóval eléggé elveszett gyerek voltam. Egészen addig, amíg Brian McDonald, egy harmadikos úgy nem gondolta, hogy ha azzal hív el a bálba, hogy: „a szemed olyan kék, mint a naplemente a Marson”, akkor talán igent mondok.

Csak mondom, hogy ez szörnyű szöveg. Nem ajánlom. Ritkán használandó. Egyáltalán nem használandó, főleg akkor nem, ha – mint én – az illető, akit fel akarsz szedni, barna szemű, és ezzel teljesen tisztában van. De, ami tagadhatatlan mélypont volt a flörtölés történetében, a végén – ha megbocsátasz egy nagyon önző metaforát – egyfajta üstökösnek bizonyult, berobbant az életembe, és megváltoztatta a röp pályáját.

Az elkövetkező években megtudtam, hogy minden NASA-kollégámnak megvan a maga eredettörténete. A saját űrközetük, ami megváltoztatta a létezésük útját, és arra sarkallta őket, hogy mérnökök, fizikusok, biológusok, űr-

hajósok legyenek. Általában egy általános iskolás osztálykirándulás a Kennedy Űrközpontba. Egy Carl Sagan könyv a karácsonyfa alatt. Egy különösen inspiráló tanár egy nyári táborban. A találkozásom Brian McDonalddal szintén ide tartozik, csak egy olyan pasi a szereplője, aki (állítólag) úgy folytatta, hogy incel lapokat üzemeltetett a Redditen, amitől egy hangyányit bénább a dolog.

Azok, akik az űr megszállottjai, két határozott táborba tömörülnek. Az egyikbe tartoznak azok, akik el akarnak *jutni* az űrbe, vágynak a nulla gravitációra, az űrruhákra, és hogy a saját újrahasznított vizeletüket igyák. A másikba olyanok, mint én: mi azt akarjuk – gyakran attól a ponttól, amikor a frontális lebenyünk még nem volt elég fejlett, és úgy gondoltuk, a balettcipő divatos választás –, hogy *tudjunk* az űrről. Kezdetben egyszerű dolgokat: miből áll? Hol ér véget? A csillagok miért nem esnek le és vágják minket fejbe? Aztán, amikor már eleget olvastunk, jönnek a nagy témák: sötét anyag. Multiverzum. Fekete lyukak. Ekkor jövünk rá, hogy mennyire keveset tudunk erről a hatalmas valamiről, aminek a része vagyunk. Amikor azon kezdünk gondolkodni, hogy segíthetünk-e új ismereteket szerezni.

És így kötünk ki a NASA-nál.

Szóval vissza Brian McDonalddhoz. Nem vele mentem a bálba. (Egyáltalán nem mentem el a bálba, mert nem igazán volt az én világom, és még ha az is lett volna, szobafogságot kaptam, mert egyest kaptam az angol félévi dolgozatomra, és még ha nem is lett volna így, kapja be Brian McDonald és a rosszul kiválasztott szövege!) Viszont valami megragadt bennem az egészből. Miért lenne egy naplemente kék? Ráadásul egy vörös bolygón? Olyasminek tűnt, amit érdemes tudni. Úgyhogy az estét a szobámban töltöttem, rágugliztam a porrészecskékre a Mars légkörében. A hét végére lett könyvtári olvasójegyem, és befaltam három könyvet. A hónap végére kalkulust tanul-